

paabyde Statsbanerne at gaa over til at benytte Postgiroen, og med hele den Ordning, man har indenfor Statsbanerne, er det vist ogsaa noget vanskeligt og lidet økonomisk for Statsbanerne at gøre det.

Med Hensyn til Besparesesforslagene indenfor Postvæsenet skal jeg blot sige dette, at da Postsparekommissionen havde afgivet sin Betænkning, gik man selvfølgelig straks fra Postvæsenets Side i Gang med at forberede sig til hurtigst muligt at føre disse Bespareser ud i Virkeligheden, og man gik i Slutningen af Januar til at opsigte det Personale, baade det løse og det fastansatte Personale, som maatte afskediges, hvis disse Bespareser, som foresloges, skulde gennemføres, og gennemføres fuldt ud. Det er rigtigt, at det fra Postvæsenets Side mentes, at hvis Bespareserne skulde gennemføres fuldt ud, altsaa ikke blot med Søndagslukningen og Indskrænkningen af Ombæringen af Værdipost, men tillige de udvidede Tjenestetidsregler og, jeg maa føje til, med en mere effektiv Udnyttelse af de Tjenestetidsregler, som Postvæsenet allerede har, vilde der kunne spares ca. 850 Postfunktionærer. Man gik da til at opsigte, som det meget rigtigt er fremhævet af det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, et samlet Antal af 714. Dette Antal omfatter altsaa dem, der kunde spares ved Søndagslukningen og Indskrænkningen af Værdiombæringen, og for en Dels Vedkommende, hvad der kunde spares ved en mere udvidet Tjenestetid, idet man ventede fra Postvæsenets Side, at disse Foranstaltninger vilde komme til at træde i Kraft. Man ønskede derfor at staa forberedt til hurtigt at kunne føre dem ud i Virkeligheden i Stedet for atter at skulle staa overfor 3 Maaneders Opsigelse. Hvis det skulde vise sig, at disse udvidede Tjenestetidsregler ikke kom til at virke indenfor det Tidspunkt — 1. Maj eller 1. Juni —, ja, saa vil selvfølgelig Postvæsenet staa saaledes, at det vil tilbyde dem af det fastansatte Personale, som var opsagte, men som der kunde være Brug for, at arbejde videre. Men hele den Betragtning, som er gjort gældende baade fra det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte og Hr. Rode, at man ikke skulde kunne gaa til at afskedige fast ansatte, maa jeg afgjort gaa imod. Naar man paa et vist Tidspunkt, paavirket af de store Begivenheder ude i Verden og under et vist Pres og under en politisk Ledelse, som var svag overfor dette Pres, var kommet til saadanne Tjenestetidsregler som dem, vi nu har og saadanne Masseansættelser af nyt Personale, som vi kom til i Begyn-

delsen af 1919, hvilket jo har medført saa mægtige Udgifter for Institutionerne, at de ikke vil være i Stand til at faa Balance, saa maa man ogsaa være berettiget til i nogen Maade at gaa tilbage igen, naar der er Mulighed derfor. Vi har jo opsagt ikke blot løst ansat Personale, men ogsaa fast ansat Personale, dog ikke Personale, som har været fast ansat saa længe, at det er blevet pensionsberettiget. Der er ikke opsagt nogen, der har været ansat før 1. Maj 1919. Da disse Opsigelser fandt Sted, opsagde man dem, der var sidst ansatte, uden Hensyn til, om de var gifte eller ugifte. idet man saa ganske naturligt fra Postvæsenets Side mente at kunne optage Forhandling om de nærmere Enkeltheder vedrørende disse Forhold med Organisationerne. Og der er optaget Forhandlinger med Organisationerne derom, og der er opnaaet Enighed med Organisationerne om, at Opsigelserne til de gifte tages tilbage, mod at ugifte, og ugifte her i København, til Gengæld opsiges. Men det vil ganske vist føre med sig, at en Del gifte ude fra Provinsen saa maa forflyttes til København, og det er selvfølgelig ikke uden Betæneligheder; navnlig med Henblik paa de vanskelige Boligforhold, der er herinde. Men efter Forhandlinger med Tjenestemændene mente de alligevel, at selv om disse Vanskeligheder kunde være store, vilde det være heldigt at tage Opsigelserne tilbage for de giftes Vedkommende og derefter opsigte nogle flere ugifte, og det er det, der har fundet Sted. Der er altsaa ført Forhandling med Tjenestemændene og opnaaet Enighed med dem om Ordningen af disse Forhold, selvfølgelig forsaavidt Rigsdagen gaar med til at gennemføre disse Bespareser. Jeg maa for mit Vedkommende meget anbefale det høje Ting, at vi gaar til at gennemføre disse Bespareser, det er i meget høj Grad nødvendigt at faa begyndt. Jeg beklager overordentlig den svage og vaklende Stilling, som man fra radikal og socialdemokratisk Side tager til hele dette Spørgsmaal; disse Bespareser bør naturligt gennemføres, og indenfor den Ramme, for hvilken de skal gennemføres, maa de gennemføres med saa stor en Hensynsfuldhed overfor Personalet som paa nogen Maade muligt. Og det er aldeles afgjort, at man fra Postvæsenets Side netop indenfor denne Ramme tager saa stort et Hensyn til Personalet som muligt. Det viser sig alene derigennem, at man er naaet til fuldstændig Enighed med Postbudpersonalet om Gennemførelsen, vel at mærke under Forudsætning af, at Rigsdagen giver sin Tilslut-